

Після зради – яснішають далі,
Відпустити коней на свободу,
Щоб вони крізь зневіру промчали.
Мудрий старець з'єднає початки,
Бо слова – линва давня і вічна.
Ген попереду чвалом йде чалий –
Побратими в дорогу вже кличуть.

* * *

Якого ми роду і племені?
Де світло із тінню, де день?
І тільки печаллю недремною
Вчорашнє на душу гряде.
І сльози здаються сторицею,
Бо пам'ять в коріння вросла,
І я щедрим деревом вицвіту,
На землю ж не дарма прийшла
Прабабою Олександрю...
І свічка, і мить затремтить.
Минати пітьму, небом падати,
Золою думки відбілить.
А давні полотна говітимуть,
Чекатимуть взорів святих.
Прабаби легкою наміткою
Покрився вже прощений гріх.
Воскресне молитва відлуннями,
Оселю стару збереже.
Якого ми роду: геть сумніви!
Ітиму крізь мливо пожеж.